

Et barn er oss født

Av Jon Espeland

For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste. Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids trone og over hans kongerike. Det skal bli gjort fast og holdt oppe ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid. Herrens, herskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette.

Jes 9:6-7

Det er jul, ennå en gang – i gågater, butikker og kjøpesentre, i aviser, radio og fjernsyn. Men er det jul i hjertene? I mitt hjerte, – og ditt?

Julen er blitt årets store kjøpefest. Det spares ikke på noe. Pengene sitter løst. God mat, fin mat, mye mat og mer mat. Julebord fra tidlig i november. Ola nordmann holder på å ete seg i hjel i julen. Og på selve julaften bugner det av pakker til liten og stor. Vi lever i overflodssamfunnet. Noen lider riktignok nød, også her i landet, men de fleste har så det monner, og i julen flyter det aldeles over...

Og midt mellom nisser og julelys og klokker og engler og silkebånd og ønskelister, er det riktignok her og der en julekrybbe eller to, med Josef og Maria og det lille barnet. – Bevares, det er ikke glemt, sier folk. – Det er jo derfor vi feirer jul. Og

så tar man med seg den kjente historien om hyrdene på marken, og det lille, vakre barnet, og de tre vise menn med de kostbare gavene og stjernen...

Nei, vi trenger ikke skyte på andre. Det er oss selv vi snakker om, – min og din jul i Norge i 2003. Går vi opp i tidsånden og materialismen? Eller får Den Hellige Ånd føre oss inn i den virkelige jul, inn til barnet i krybben så vårt hjerte hviler hos ham?

– Det var ikke rom for ham i herberget, leser vi i juleevangeliet. Det var trangt for Jesus i Betlehem. Han ble henvist til en stall. Det var ikke der verdens frelser skulle ha vært. Han kom ikke for å frelse dyrene i stallen, men menneskene i herbergene. Men de hadde ikke plass til ham, bare til seg selv og sine egne.

Er det bedre med plassen i dag?

– Der det er hjerterom er det husrom, sier vi. Så var det vel ikke husrom det stod på i Betlehem heller. Det var hjertene som var stengt for Jesus.

Og det hjertet flyter over av, det taler munnen, sier Skriften. (Matt 12:34) Så kan vi spørre oss, hver enkelt seg selv, – hva flyter mitt hjerte over av i julen?

Jeg tror vi blir beskjemmet, om vi vil være ærlige. I Jesu eget folk kretset tanken seg om meg og mitt, meg og mitt, meg og mitt... Ja, noe nestekjærlighet og omsorg

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytemisjonsarbeid i Peru.

Formann: Håvar Fjære, Goksjøruta
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31
E-post: hafja@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

for nødlidende var det nok plass til, men ikke til Jesus selv. Hus og hjerte var og ble stengt for ham. «Revene har huler, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til,» sa Jesus om seg selv. (Matt 8:20)

Hvilken ufattelig nåde da, – at Jesus går rundt og banker på alle disse stengte dører og hjerter. Det har han gjort i alle år. Det gjør han i år også. Han kunne ha forlatt oss alle sammen, overgitt oss til dom og død, – aldeles velfortjent. Men han gjorde det ikke. Han fordømte ikke sitt eget, ugjestmilde folk, slik vi ville ha gjort. Nei, han kalte på dem sent og tidlig, og innbød dem til sitt store gjestebud. For er det trangt hos oss, så skal du vite at det er rom hos Jesus. (Luk 14:22) Han ligner ikke på deg og meg, langt i fra, han er mild og tålmodig og gjestfri. Han gjengjelder ikke ondt med ondt eller skjellsord med skjellsord, men han velsigner. Og han kaller meg og deg til å arve velsignelse. (1Pet 3:9)

Det var derfor han kom, fordi Israels-folket og du og jeg trengte en frelser. Ja, det var nettopp hva vi trengte. Saken er ikke først og fremst at vi stenger våre hjerter og våre hus for Jesus. Nei, vi sitter selv innestengt i våre hjerter og våre hus, i vår bunnløse egoisme. Selve synden, den som henger så fast ved oss, den som vår første far ble behengt med, og som vi alle arvet fra ham, den skiller oss fra Jesus. Ja så sterkt skiller den oss fra Jesus, at når han kommer sender vi ham ut i stall og øde-mark. Før lager vi fjøs til dyrene, fugle-kasser til fuglene og bur til revene, enn rom for Jesus.

Å, for en sørgelig sannhet! Men det er sant! Slik er vi! Og inn i dette mørket – mye, mye mørkere enn mørket i stallen eller på markene utenfor Betlehem – ble Jesus født. Og dette unnselige, lille barn er det største lys som noen gang er tent i

menneskers mørke. Han er et lys mye, mye sterkere enn solen. Solen skal snart slukne, men Jesus skal alltid lyse! Derfor er det håp i vårt mørke!

Alt godt kan sies om dette barn. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste. Mennekelig talt er dette gal manns tale. Et lite guttebarn, hjelpeløs, vergeløs, priggitt sine foreldres varme og omsorg, – kan han være Veldig Gud og Evig Far?

Ja, han kan det! Han er det!

Har han fått vise deg litt av din synd og litt av det store mørke i ditt hjerte; da er dette budskap guddommelig. Da får du se at dette er nettopp hva du trenger, – en frelser som blir født inn i slekten vår, en som kommer fra himmelen, som er Veldig Gud og Evig Far og blir vår bror og vårt sanne medmenneske. Han blir en av oss, men uten dette mørke, ugjestmilde hjerte som vi bærer på. Han blir en som åpner der vi stengte. Han skrur på der vi skrur av og skrur opp der vi skrur igjen. Og han åpner himmeldøren for oss, den som Gud stengte da vår første far fulgte mørkets herre inn i mørkets herberge og låste seg inne i egoisme og egenrådighet og mistet alt himmelsk lys over livet.

Men nå skinner lyset igjen. Det heter Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste. Det ligger i en krybbe, det

henger på et kors, det sitter ved Faderens høyre hånd i himlene. Det heter Jesus, vår frelser og forsoner. Han er julens innhold og mening. Uten Jesus – ingen jul, – bare en midtvinterfest til ære for mammon og buken. Men med Jesus, da blir det jul, sann jul, ekte jul, jubeljul, fest i hjertet!

Ja, det blir sann julefred, en slik fred som er uten ende. – Det ville ingen ende ta, sier man om begivenheter fra tid til annen. Men det er ikke sant. Alt jordisk har en ende, det tar slutt. Men freden som Jesus gir er endeløs, den er evig, den varer fra krybben og korset og til evig tid. Det lille barnet er kongenes konge. Hans kongerike er evig. Når alle riker på jord ligger i grus, står hans fast! Det står fast og blir holdt oppe ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid.

Hvem sørger for det?

Herrens, hærskares Guds nidkjærhet skal gjøre dette. Gled deg du barneskare! Gled deg du som har fått ditt mørke hjerte opplyst av Jesubarnets sanne julelys! Når Jesus får skape jul i hjertet, da blir det virkelig jul, sann jul, ikke bare skall og tomhet! Da kan du av hjertet synge med Brorson:

Jeg gjerne palmegrene Vil om din krybbe strø. For deg, for deg alene Jeg leve vil og dø. Kom, la min sjel dog finne Sin rette gledes stund, At du er født her inne I hjertets dype grunn! (Sb.643, v.5)

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, desember 2003:

Et barn er oss født. Av Jon Espeland	side 1
Ære være Gud i det høyeste. Av C. O. Rosenius (1816-1868)	side 4
Søk ikke menneskers ære. Av Henrik Staxäng, Sverige	side 6
Døden er oppslukt til seier. Av Per Bergene Holm	side 9
Musikk bærer åndsmakt med seg. (Del 2) Av Ingar Gangås.....	side 13
«Den som har mitt ord, la ham trofast tale mitt ord!» Av Jon Espeland.	side 17
Johan Arndts drøm. (Johan Arndt levde fra 1555-1621)	side 18
Nyttårsleir / Informasjon fra Bibelskolen på Fossnes	side 20

Ære være Gud i det høyeste

Av C. O. Rosenius (1816-1868)

Ære være gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker hans velbehag.

Luk 2:14

Slik sang den skaren av engler som ble sendt fra himmelen den morgen Jesus ble født. Men først var dette budskapet ropt ut: «I dag er det født dere en frelser.» Og straks var det hos engelen en himmelsk hærs-kare som lovet Gud og sa: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker hans velbehag.» Når himmelens engler kunne synge slik, hvor meget mer skulle ikke vi glede oss og synge Herrens pris, som hører til den menneskeslekten som Gud har velsignet på denne måten?

Dette er derfor et kjærtemne for de troende. Ja, den som riktig kunne tro og se det guddommelige underet, at Guds nåde og kjærlighet er så stor at den evige Gud selv blir et menneske og gir seg selv til oss, han skulle vel ha vanskelig for å leve av bare glede. Han skulle vel av bare fryd rope et evig og ustanselig: Ære være Gud i det høyeste!

Det er ikke noen på jorden som fullt ut kan tro og fatte dette. Men de troende gleder seg over det, som de gleder seg over alt det Kristus har gjort til vår frelse. Ja, det gir dem en slik

glede som ikke noe annet i hele den vide verden kan gi dem. En slik glede har heller ikke noen annen hatt noen gang, hvis de ikke i sannhet har levet i tro.

Glede og glede kan være to forskjellige ting. Det er vel være mange som til jul kan være opprømt og få noen glade «høytidsfølelser». Det er jo meget som kan gi dem det. Men likevel kan de ikke en eneste halvtime for sin egen del glede seg slik over Frelseren og over at han ble født, at de begynner å prise og tale om ham. Og opplever de noe ellers som er til virkelig glede for dem, taler de jo gjerne om det.

Mange går ennå lenger: De kan være meget religiøse og fulle av andakt, de kan være nidkjære og virksomme for Guds rike, de kan tenke og tale klokt om åndelige spørsmål, ja, de kan be, kjempe og gjøre mange gode gjerninger for å bli frelst. Men de kan ikke et eneste øyeblikk virkelig glede seg over Frelseren, med glede tale om ham, bekjenne og prise hans fortjeneste. Og hva viser dette?

Ja, hva annet *kan* dette bevise enn at Kristus ennå ikke er blitt til virkelig trøst og glede for slike mennesker. De har ennå ikke virkelig lært å tro på ham. De har ikke fått den Ånd som gir

liv. Enten likner de fariseerne, som levde i kjødelig sikkerhet, midt i all sin religiøsitet; – og da betyr ikke Kristus så meget for en at det kan bli noen glede for hjertet, – eller også lever de ennå i vantro, enten nå grunnen kan være hemmelige skjødesynder eller at de strever etter å opprette sin egen rettferdighet, slik som jødene.

Skriften kan ikke gjøres til intet. Og den sier: Åndens frukt er kjærlighet, glede og fred. Hvor det aldri er blitt noen fred og glede i Den Hellige Ånd, der har det ennå aldri blitt noe Åndens liv. Og videre sier Skriften: «Jeg trodde, derfor talte jeg». «Hvor skatten er, der vil også hjertet være», og «det hjertet er fullt av, det taler munnen.»

Av dette følger det videre at den som ikke vil tale om Kristus, og som det ikke er noen glede for, men som heller vil tale om andre ting – og de kan jo være viktige nok i seg selv – for ham er det andre ting som er mer kjær, og gir større glede og trøst, enn Kristus. Kristus er ikke da selve trosgrunnen for *hjertet*, selv om han er det for forstanden og bekjennelsen.

Ja, av dette følger at så lenge du enda ikke har fått en slik trøst og glede i Kristus at du har begynt å tale om ham, prise og bekjenne ham, har du ennå aldri riktig trodd på ham. Du lever ennå i trelldom under synden og sover din trygge søvn. Eller du lever i trelldom under loven og prøver på en finere eller grovere måte å opprette din

egen rettferdighet.

Det som det frigjorte Israel bekjente om seg selv fra det babyloniske fangenskapet, det får også her sin åndelige gyldighet: «Ved Babylons elver, der satt vi og gråt når vi kom Sion i hu. På vidjene der hengte vi våre harper. For der krevde de sanger av oss og at vi skulle være glade. Hvorledes skulle vi synge Herrens sang på fremmed jord?»

Og slik er det. Å ville få en vantro sjel, som er fremmed for Gud og bundet i sin Ånd, til å kjenne åndelig glede, det er likeså nytteløst som å ville prøve å få snø og is til å brenne. Synge og tale kan de kanskje. Men virkelig glede seg kan de ikke. For gleden er hjertets frie sak, den kan en ikke tvinge seg til å få.

På Sions fjell ble det sunget en sang for Lammet. Men det var ikke noen som kunne lære den sangen, uten de som var utvalgt. Og ingen kan smake en rett juleglede, uten de troende.

Dette skal tjene oss til selvprøvelse. Dette viser oss også hva vi virkelig må ha for å kunne kjenne den rette julegleden. Vi må ha lært hva synden virkelig er, og vi må finne vår forløsning fra synden i Kristus. Med andre ord: Her kreves det omvendelse og tro.

Fra Husandaktsboken, 23. desember

Søk ikke menneskers ære

To hendelser fra virkeligheten

Av Henrik Staxäng, Sverige

En rystende drøm

I boken «Ur minnet och dagboken» av B. Wadström, står det fortalt om en rystende drøm. Denne drømmen ble nedskrevet 30. mai 1843 av en prest i den skotske statskirken.

Dagen før, den 29. mai, som var en søndag, hadde han kommet trett hjem utpå ettermiddagen. Om kvelden skulle han holde sin tredje preken for dagen. Han la seg på sofaen og sovnet.

Han drømte at han gikk i en hage. Der oppdaget han i drømmen en av sine nærmeste venner, en sjelesørger med stor arbeidskraft og gode evner. Vennens ansikt var mørkt og dystert og bar preg av heftig sinnsbevegelse, forårsaket av bitre samvittighetskvaler. Vennen i drømmen spurte pastoren som drømte hvilken tid det var på dagen, hvorpå han svarte: «Fem på halv fem.» Da vennen hørte det, sa han med dyp fortvilelse: «Da er det bare en time siden jeg døde, og jeg er fordømt.»

Den drømmende pastoren spurte: «Fordømt? Å, hvor forferdelig! Og for hva?» Vennen svarte: «Det er ikke fordi jeg skulle ha vært lat i min tjeneste, heller ikke fordi jeg ikke har talt det sanne evangelium, eller for at jeg ikke har vært til gagn for sjelene. For jeg har fått mange bekreftelser på min tjeneste som vitner om at de fra min munn har fått høre sannheten i samsvar med Guds ord. Men det er fordi at jeg for min egen del har søkt menneskers bifall mer enn jeg har søkt Guds ære. Og i sannhet, jeg har fått min lønn: Menneskers pris på jorden, Guds dom i

evigheten.»

Etter at den døde presten hadde avsluttet med disse ord, forsvant han plutselig. Pastoren våknet med drømmen innprentet i minnet.

På vei til kapellet traff han en kjenning, som spurte ham: «Har du hørt hvilket stort tap vår kirke har lidd gjennom den dyktige NN's død?» «Nei,» svarte pastoren, sterkt opprørt over denne opplysning og med drømmens innhold i minnet. Han spurte om dagen og tidspunktet når NN hadde dødd, og fikk til svar: «I ettermiddag klokken fem på halv fire.»

Som avslutning står disse ord: «Man kan tenke hva man vil om denne drøm, men like sikkert er at beretningen er aldeles sann.»

Selv om en bør være forsiktig med drømmer, så vet vi at Bibelen inneholder flere drømmer både i Det gamle og Det nye testamente. Gjennom denne rystende drøm, har Gud villet rette et alvorlig budskap til hver og en i den kristne forsamlingen, og ikke minst til oss Ordets forkynnere.

Etter hva vi kan forstå hadde den døde presten vært en Ordets forkynner som talte i samsvar med Bibelens lære og hadde vært til gagn for Guds rike. Men det ufattelige skjedde. Han gikk fortapt. Hvorfor? Hans eget svar var: «Menneskers ære på jorden, Guds dom i evigheten.»

Hovmod og æresyke er en farlig fristelse også innenfor den kristne forsamling. Også den som frimodig kjemper imot verden og falsk åndelighet, kan vikle seg inn i hovmodets nett og begynne å hige etter de kristnes ære, ros og aktelse.

Jesus sier «Hvordan kan dere tro, dere som tar ære av hverandre? Og den ære som er av den eneste Gud, den søker dere ikke.» (Joh 5:44)

Et gripende dødsleie

La oss også ta med en annen historie, denne gang med en lykkelig slutt. «En emissærs livsaften» av Ludvig Hope fra Norge. Jeg sammenfatter:

Emissær Markus Åsli fikk kall til å forkynne mange steder omkring i Norge. Over alt strømmet folket til for å høre den unge vekkelsespredikanten. Det ble skrevet og talt mye om ham og om vekkelsen som fór fram.

Åsli kjempet en stille kamp mot sitt ærgjerrige sinn og sin lengsel etter menneskegunst. Men menneskers ros steg ham til hodet. Gjennom all ros begynte han å tenke at han var en merkverdig mann og begynte å huse storhetstanker om seg selv.

Vi forflytter oss mange år fram i tiden. Markus Åsli er nå gammel og syk. Han har på sine gamle dager slått seg ned i sine hjemtrakter igjen. Han bor alene i et lite hus. En ny generasjon er kommet til. Ingen bryr seg lenger med den store vekkelsespredikanten.

En dag kommer en ny predikant til bygda. Han får høre om den gamle predikanten Åsli, og det vekker hans interesse. Han begir seg i veg for å hilse på den gamle emissæren. Han banker på og

stiger inn. Etter å ha hilst, spør den unge predikanten: «Men hvordan kan det ha seg at du ligger her så alene og bortglemt?»

«Jeg har det som fortjent.»

«Fortjent?»

«Ja.»

«Har ikke du slitt deg ut i Herrens tjeneste?»

«Nei, jeg har slitt meg ut i min egen tjeneste!»

«Hva sier du, Åsli?»

«Jeg sier det akkurat som det er.»

«Dette må du forklare nærmere, Åsli.»

«Spør ikke mer! Det er ikke heldig at jeg sier mer om meg selv. Jeg er fortapt.»

«Er du fortapt?»

«Ja.»

«Hvorfor taler du slik?»

«Fordi at det er slik.»

«Du må si meg hvorledes det er. Er det noen spesiell synd som du bærer på?»

«Ikke noen synd som de kristne vanligvis betrakter som synd.»

«Hva er det da?»

I stedet for å svare, vender Åsli seg mot den unge mannen og spør: «Men, hvem er du?»

«Jeg heter Hansen, og er predikant. Jeg er kommet hit for å forkynne Guds ord.»

«Å...!» Da reiser den gamle, livstrette mannen seg på albuen. De trette øynene flammer, og stemmen er frisk og klar da han tar til orde igjen: «Jaså, du er predikant – akkurat som jeg har vært. Måtte det ikke gå med deg på samme vis som med meg!»

«Hvorledes da?»

«Jeg mistet mitt kristenliv på den posten.»

«Da du forkynte Guds ord?»

«Ja, nettopp da.»

«Vil du gjøre meg den tjenesten å for-

telle meg hvordan det gikk til, Åsli?»

«Ettersom du absolutt ønsker å få høre hva som hendte meg, vil jeg fortelle et lite utdrag av min livsbok for deg. Kanskje det kan bli til advarsel og hjelp. – Nå vet jeg, min unge venn, at en av de vanskeligste poster som en kristen noensinne kan bekle, er forkynnerens. Spesielt om man er begavet og iherdig. Mennesker som smigrer og skryter legger piler i det koger som Satan pleier å benytte seg av overfor ærgjerrige mennesker.

Jeg tror at jeg ble virkelig omvendt og fikk se Kristus i syndenødens natt. At mine forsett var ærlige den dag jeg dro som Ordets forkynner, vet jeg også. Herren kronte arbeidet med velsignelse og fremgang. Men så våknet den gamle naturen i meg. Mitt hovmod begynte å stige til hodet på meg. Store tanker om mitt eget jeg, huserte i min hjerne. Jeg ville få meg et navn, et stort navn. Mitt personlige bønneliv avtok mer og mer. Jeg hadde et fromt ytre liv, men hjertet var falskt, mitt arbeid var ikke av Gud. Mennesker trodde at jeg levde, men jeg var død, åndelig død.

Mens jeg har bodd her i min ensomme stue, har det gått opp for meg at jeg i en lang tid av mitt liv har vært en fallen mann. Mitt liv er forspilt. Jeg går fortapt.»

Predikant Hansen kastet seg ned på sine knær og ropte til Gud om nåde både for seg selv og den gamle, døende predikanten. Han bad Gud om et ord som kunne bli den gamle til trøst og redning. Deretter reiste han seg, tok den gamles kalde hånd og sa: «Jesu Kristi Guds Sønns blod renses fra all synd. – Hører du det, Åsli?»

«Det ordet gjelder ikke meg.»

«Jo, nettopp deg gjelder det. Jesus har jo selv sagt at den som kommer til meg, vil jeg ikke støte ut.»

«Men jeg kan ikke komme.»

«Han kommer til deg. Det er han som har sendt meg hit til deg i dag.»

«Tror du han er her nå?» spurte den gamle.

«Ja, for visst! Han vil ingen synders død.»

Med et fjernt blick ligger den gamle Markus Åsli der. Et lyst smil brer seg over de trette ansiktsdrag. Plutselig reiser han seg opp i senga, strekker begge armene mot himlen og hvisker: «Herre Jesus, min frelser! Nåde! Nåde! Takk for at ditt blod renses fra alle synder!»

Så synker hans hode atter ned på puta.

Mens kirkeklokkene ringer inn helga i den lille dalen, går den trette predikanten over grensen – inn til den evige hvilen.

Begge disse hendelser fra virkeligheten har et viktig budskap: «Ikke oss, Herre, ikke oss, men ditt navn gi du ære for din miskunnhets og din trofasthets skyld!» (Salme 115:1)

Det er ikke galt å oppmuntre, men å opphøye en predikant kan for ham bli en farlig fristelse til hovmod. Den beste oppmuntring en predikant kan få, er når han forstår at andre kristne ber for ham. (Rom 15:30) Forbønnen har stor betydning i kampen for Guds rike – når forsamlingen ber for predikanten og predikanten ber for forsamlingen. Det viktigste er at hver og en av oss er rede til å gå inn til evigheten.

Må Guds nåde og Jesu blod som renses fra all synd få være vår eneste trøst i livet og i møte med døden.

Må ingen miste sitt kristusliv.

*Tatt fra bladet «Pietisten»
Fra svensk ved Ragnar Opstad*

Døden er oppslukt til seier

Av Per Bergene Holm

Men det sier jeg, brødre: Kjøtt og blod kan ikke arve Guds rike. Heller ikke skal forgjengelighet arve uforgjengelighet. Se, jeg sier dere en hemmelighet: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet, i ett nu, i et øyeblikk, ved den siste basun. For basunen skal lyde, og de døde skal oppstå uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet. For dette forgjengelige må bli ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige må bli ikledd udødelighet. Men når dette forgjengelige er blitt ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige er blitt ikledd udødelighet, da blir det ord oppfylt som står skrevet: Døden er oppslukt til seier. Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? Dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven. Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus! Derfor, mine elskede brødre, vær faste og urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da dere vet at deres arbeid ikke er forgjeves i Herren.

1Kor 15:50-58

Tekstavsnittet vårt er hentet ut av en sammenheng der apostelen Paulus taler om de troendes legemlige oppstandelse.

Han understreker først at kjøtt og blod ikke kan arve Guds rike. Vårt naturlige menneske kan ikke frelses og berges, men går mot døden, enten gjennom at vi legges i grav eller gjennom at vi ved Jesu gjenkomst forvandles og blir ikledd uforgjengelighet.

Vårt naturlige menneske står nemlig under Guds dom. Det gjelder selvfølgelig ikke bare vårt ytre legeme, men først

og fremst vår syndige og onde natur som utfolder seg gjennom legemet, og som har sin rot i vårt hjerte. Det vi er av naturen skal ikke arve Guds rike. Det er derfor Guds ord taler om nødvendigheten av en ny fødsel. Det er bare det nye livet som er født av Gud som skal arve Guds rike. Dette nye livet har vi inneni oss ved troen på Jesus allerede her og nå, og en dag skal også vårt ytre menneske forvandles og herliggjøres. Det er vårt salige håp.

Men la oss til å begynne med understreke at det ikke er vårt gamle menneske som skal oppleve dette og bli frelst. Kjødet kan ikke og skal ikke berges. Det er og blir uforbederlig og står under Guds ugjenkallelige dom.

Det var jo derfor Jesus måtte dø. Når han tok på seg ditt og mitt kjød og møtte Gud i vårt sted, så kunne intet berge ham. Da ble han fordømt og forbannet av den hellige Guds vrede. Intet sted ser du dommen over ditt og mitt kjød som på Jesu Kristi kors. Der ser du hva Gud mener om deg og meg, og om ditt og mitt liv. Det er under forbannelsen, under dommen, fordømt til undergang og død.

Guds nåde og syndenes forlatelse betyr ikke at Gud aksepterer deg og meg slik vi er, at kjødet blir berget unna dommen. Nei, synden er og blir synd, også etter Jesu soningsdød, og kjødet er og blir kjød, og det skal ikke arve Guds rike, men er fordømt.

Gud kan og vil aldri akseptere oss i

vår naturlige tilstand eller ta bort dommen over ditt og mitt kjød. Men Jesu død innebærer at Jesus tok dommen på seg, slik at du kunne fritas for å utstå dommen selv og sone den med ditt eget liv. Gud lot en stedfortreder, sin egen Sønn, bære straffen og sone synden.

Og innebærer ikke min tilflukt til Jesus at jeg søker frelse fra mitt syndige kjød, men vil jeg forbli i mitt syndige kjød og berge det, så har jeg ikke del i Jesu Kristi kors og syndenes forlatelse. Vil jeg ikke gå inn under dommen over kjødet mitt og søke frelse fra min synd, så er og blir jeg utenfor Guds rike. Jeg må bli født på ny og få et nytt liv for å se Guds rike.

Vil du hos Jesus søke å bli godtatt i din naturlige tilstand, så blir du ikke frelst. Å følge Jesus innebærer å gå inn under Guds dom med sitt liv. Men det er nettopp denne dommen mange ikke vil gå inn under. De kjemper med nebb og klør for å berge sitt liv. De vil være kristne, de vil følge Jesus, men de vil ikke vite av korset. De vil gjerne lære av Jesus å bli hellige og gode, de vil gjerne at Jesus skal tilgi dem deres mangler, men de vil ikke miste sitt liv. De søker å berge sitt liv, vinne anerkjennelse og aksept for seg og sitt.

Men å følge Jesus innebærer å miste seg selv, å fornekte seg selv, å dø bort fra seg selv. Alt mitt hører hjemme på Jesu kors, under dommen. Det skal ikke forsvares, pyntes på eller berges, men det skal overgis til dom og død. Det er fordømt og skal forbli fordømt. Vil jeg leve i kjødet, så skal jeg ikke arve Guds rike.

Men nå er det ett sted i tilværelsen hvor mitt fordømte kjød allerede har fått sin dom, og det er på Jesu Kristi kors.

Dit skal jeg få gå med kjødet mitt, ikke for å berge det, men for å bli av med det. Der fikk det sin død, der ble det tilintetgjort sammen med Jesus og der skal jeg få legge det av. Og så skal jeg i Jesus få tro meg frelst fra det alt sammen, fordi det ble fordømt i ham, i hans død. Så er det ute med meg og alt mitt. Det skal jeg ikke berge, men det skal jeg få fornekte, dvs akte som noe jeg er alldeles ferdig med og fremmed for, noe jeg overhodet ikke lenger vedkjenner meg som mitt. Og så skal jeg få akte meg som levende for Gud i Kristus Jesus. Han er min ros og min ære, han er min rettferdighet. Jeg er død med ham fra alt mitt, og så skal jeg få akte meg levende for Gud i ham. Og i ham er det ingen synd, i ham er det ingen lovens fordømmelse, og i ham er jeg frelst fra døden, for han har utstått den en gang for alle og døden har ikke lenger noen makt over ham.

Du som hører Jesus til, har del med Jesus. Det er hele grunnen under din salige stilling.

Da Jesus døde, da døde du. Slik taler Skriften om den troende. Jesus tok alt ditt på seg, for at du skulle få leve, ikke i kraft av ditt, men i kraft av ham. Han vil være ditt liv, han vil gjelde i ditt sted. Det skal du få regne med, du som tror på Jesus.

Du lever ikke lenger selv, for ditt liv tok Jesus med seg på korset og i graven. Kristus er ditt liv, og du lever ved ham. Alt du er for Gud, det er du i ham. Du er oppreist med ham til rettferdiggjørelse for Gud. Han gjelder for deg i himmelen. Derfor er du hellig og ren, uten plett eller rynke. Du er satt i himmelen med ham. For du har del med Jesus, han gjelder i ditt sted og alt det som gjelder ham,

det gjelder deg.

Slik skal du få regne, for slik regner Gud. Har Jesus tatt på seg din sak, slik at hans død er din død, så er også hans oppstandelse din oppstandelse, så er hans rettferdiggjørelse din rettferdiggjørelse, så er hans barnekår ditt barnekår, så er hans himmelfart, din himmelfart. For han har tatt på seg å føre din sak, han har gjort seg til ett med deg, for at du skal være ett med ham.

Du har oppstått med ham fra graven og lever for Gud i himmelen. Men, og det må du legge deg på sinne: Dette føler du ikke eller ser du ikke med dine naturlige øyne, din stilling i himmelen erfarer du ikke, det er noe du må tro fordi Guds ord forkynner det.

Men en dag skal du til fulle få erfare hva du har fått del i ved Jesus. Det du her i tiden trodde, det skal bli virkelighet. Om du skal oppleve sykdom og lidelse og en dag måtte dø og legges i grav, så er ikke døden det siste. Du skal få oppleve at det er utganger fra døden for den som tror på Jesus. For en dag skal basunen lyde og Jesus kommer igjen i sin kraft og herlighet, og da skal alle de som hører ham til først oppstå, og de skal oppstå uforgjengelige, til livets oppstandelse. Da skal du få et nytt og herliggjort legeme, fri for alle syndens og dødens merker. Da er døden for evig oppslukt til seier.

Vi merkes av døden mer og mer som livet skrider fram. For et ugjenfødt menneske er det et varsel om den evige død og dom. Hvor mye det enn har av liv og rikdom i denne verden og opplever lykke og gode dager, så går det ugjenkallelig mot døden.

Og det menneske som ikke har noe annet enn sitt eget liv, sin rikdom – om den består i materiell rikdom eller egen rettferdighet og fromhet – kan ikke berge sitt liv ved noe av dette.

Der synden er borte, der er også døden uten brodd, uten kraft til å fordømme. Men har du den minste synd på samvittigheten, midt i all din fromhet og gudelighet, så går du mot døden. For dødens brodd er synden. Der hvor det er synd, der har døden fortsatt sin fulle kraft.

Den minste synd gir døden sin fulle kraft tilbake. Så vil du unnslippe dødens dom, så må du være syndfri og fullkommen.

Og det som gir selv den minste synd en slik kraft til å fordømme er Guds hellige lov. Syndens kraft er loven. For loven sier at den som ikke blir ved i holde alt det som står skrevet i lovens bok, slik at han gjør det, han er forbannet. Loven forkynner hva Gud krever av den som vil vinne anerkjennelse og aksept hos ham. Og da kreves intet mindre enn fullkommenhet. Vil du bli frelst i kraft av noe hos deg selv, så se til at du er fullkommen. Det nytter ikke med noe mindre enn det. Loven gir selv den minste synd kraft til å fordømme deg, og ved synden får døden igjen sin makt over deg.

Men nå har Jesus båret hele lovens forbannelse og sonet all din synd og brøde. Han har utstått døden som syndens lønn. Og han holder fullkomment mål etter loven. Han eier lovens livsrett. Derfor har døden mistet sin brodd i Jesus, for i ham er synden sonet og lovens krav oppfylt. Det skal du få regne med. Har

du del med Jesus, er det ingen lov som fordømmer deg, så tilregnes det deg ingen synd, og så kan ingen død ramme deg. I ham er døden oppslukt til seier.

Og da har du del i det evige liv. Du lever for Gud i Kristus Jesus, og skal aldri i evighet dø. Det som går mot døden i en kristens liv er det gamle menneske og det ytre legeme som bærer merker av synden. Det indre menneske derimot, det fornyes dag for dag, det dør ikke og skal aldri i evighet dø. Døden skal derimot for evig fri meg fra mitt syndige kjød og det dødens legeme som jeg bærer på. Apostelen Paulus taler om dette i 2Kor 4:14-18.

Nå er det en smerte og en lidelse som følger med nedbrytningen av vårt jordiske telt. På samme måte følger det smerte og kamp med å overgi det gamle menneske til død. Du må ikke regne med noe annet. Det koster å la selvlivet dø, for vi er så knyttet til det. Vi vil så gjerne berge det, og det koster å bli avkledd, det gjelder både vårt syndige kjød og vårt ytre legeme.

Men se da på hva du blir fri, hva du blir avkledd. Det er alt som hører døden til, det er det som fordømmer deg og binder deg til døden som du blir fridd fra, for at du skal ha ditt liv i Jesus og del i den himmelske herlighet.

Derfor er det så om å gjøre at du fester ditt blikk på Jesus, på hva du eier i ham, på det hjemland du har i himmelen, hva du har i vente. "La ditt sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden." "Død dine jordiske lemmer: utukt, urenhet, syndig lidenskap, ond lyst og pengegrisk-

het, som er avgudsdyrkelse. På grunn av disse ting kommer Guds vrede over vantroens barn."

Du må ikke leve etter det gamle menneske, slik at du får ditt liv i denne verden og i det som hører kjødet til. For kjødet hører døden og dommen til, og har du ditt liv i det, så er du også død i synder og overtredelser her og nå. Da vil døden bare stadfeste din stilling. I Jesus finnes det frelse fra synden og kjødet. Derfor må du fly til ham med din synd og ditt kjød. Ta din tilflukt til syndenes forlatelse og bli fri syndelivet. For syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.

Men du som hører Jesus til, du er gjort levende med Kristus, du som var død ved dine overtredelser. Du er skapt i Kristus Jesus til et ganske annet liv, skapt til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdig for at du skal vandre i dem.

Du som lever i troen på Jesus, er født på ny og har fått et nytt liv i ditt indre ved Den Hellige Ånd som bor i deg. Dette livet er av Gud, av himmelen. Og det er pantet på at du hører himmelen til. Det vitner om at du er himmelborger, at du er en fremmed og en utlending på jorda, fordi du har ditt hjemland i himmelen. Dette livet skal du la utfolde seg i deg.

Dette livet står ikke under lovens dom og trussel, for dette er et nådeliv som du har fått av nåde og som du lever av nåde.

Lev dette nye livet, la det få makt hos deg, slik at du gjør ditt kall og din utvelgelse fast.

MUSIKK BÆRER ÅNDSMAKT MED SEG (Del 2)

Av Ingar Gangås

Første del av denne artikkelen sto i forrige nummer av «Lov og Evangelium»

Vi trenger å fokusere på det positive og byggende i en tid med verdsliggjøring og frafall. Å oppøve vår sans for god musikk er nødvendig. Salmeskatten fra tiden etter reformasjonen, folkemelodiene og de åndelige sangene fra Rosenius-vekkelsen, bare for å nevne noe, har betydd mye for tidligere generasjoner. La oss bruke dem flittig, slik at våre barn blir glade i dem. Når det gjelder det musikalske, må vi be fram musikkledere med åndsutrustning. Her var det nøye kontroll med sangerne, musikerne og deres ledere på Davids tid. (1Krøn 15:22 og 25:2-7) Han innsatte profeter til å undervise i sang og musikk. Det var ikke snakk om å overlate dette viktige oppdraget til tilfeldighetene. Her har vi mye å lære i vår tid, hvor mye av utglidningen skyldes at forsamlingene har gitt ansvaret til de unge selv.

Vår musikk forteller hvem vi er.

Ord er ikke bare lyd. Slik er heller ikke musikk bare toner. Våre ord uttrykker hvem vi er. Alle taler i samsvar med det de er og står for. Derfor sier Jesus i Matt 12:37: «For etter dine ord skal du bli kjent rettferdig, og etter dine ord skal du bli fordømt».

Slik er det også med musikken. Den avslører oss. Vår favorittmusikk forteller noe om hvem vi er, om vår tro, og om våre liv.

Kort historisk tilbakeblikk

Den dominerende musikkstil har endret seg mye gjennom tidene, men den virkelig store forandringen kom først på midten av 1900-tallet. Kortfattet og forenklet kan vi si at det allerede for de gamle grekere var slik at musikken og dens rytme måtte være til dannelselse og opplæring. For dem var musikken en stor og edel kunstart. All musikk måtte være i balanse slik at rytmen ikke vakte spenninger som ikke ble ført til avspenning.

Seinere benyttet romerne mer rytme i musikken, og den ble mer verdslig preget etter hvert. Vi vet at hele det romerske imperium raste sammen i umoral og nytelse.

Middelalderen er kjent for gregoriansk sang uten rytme slik vi har. I stedet for tunge og lette slag benyttet de lange og korte toner. De hadde ikke takt med 1-2 eller 1-2-3. I stedet for tunge og lette toner brukte de lange eller korte.

Resultatet ble at musikken fløt, nærmest i fri flukt. Sangene tok hensyn til innpust og utpust hos utøverne. Vi taler gjerne om at de benyttet en fri rytme med spenning og avspenning.

Den rytmen som var vanlig fram til middelalderen var den latinske eller den kvantitative. Det er en fri og svevende rytme som alltid kommer i mål ved at

den balanserer. Du venter ikke noe mer etterpå. Er musikkstykket ferdig, så er du i harmonisk ro.

Etter middelalderen utviklet den germanske rytme seg. Den består i tunge og lette toner. Rytmen ble mer mekanisk, metrisk, og appellerer gjerne mer til bevegelse av hender og føtter! Derfor kaller vi denne rytmen den funksjonelle. Denne musikken prøver å heve seg, men det blir ikke lange og luftige svev slik som i barokken tidligere. Men det er likevekt mellom spenning og avspenning fortsatt.

Romantikken ble på flere måter en reaksjon tilbake til de gamle verdier. Musikken ble mer oppløftet og drømmende, men kan likevel ikke måle eg med det som en gang var.

Svært forenklet kan vi si at forskjellen på den latinske og den germanske rytmen er at den første svever og er vendt mot det himmelske, mens den germanske er mer jordvendt og hvilende her nede.

Men avslører ikke dette en endring i livssyn? Jo, utvilsomt. Filosofien ble etter hvert at man ikke trengte å bekymre seg stort for framtiden. La oss leve livet i dag!

Fram til tiden omkring middelalderen var folk i sterkere grad opptatt av de evige verdier, mens en etter hvert fikk mer og mer appetitt på livet her i verden.

Vi skal merke oss spesielt at all musikk som er nevnt til nå består av enten lange og korte, eller av tunge og lette toner, spenninger og avspenninger som

kommer i mål på en eller annen måte. Når musikken er avsluttet, så er tilhøreren i balanse.

Dagens moderne musikk er ganske annerledes oppbygd. Analyserer vi den, oppdager vi noe fundamentalt nytt og annerledes. Tar vi for oss jazz, blues, beat (slag) og rock and roll (rugge og rulle), så ser vi til vår store overraskelse at all denne musikken mangler balanse. Den bygger seg opp til et klimaks, gjerne med mange gjentakelser. Til slutt bare opphører den, eller man skrur på knappen (rent teknisk) slik at musikken forsvinner ut bakdøren.

Men da har ikke musikken kommet til noe opphør, og den vil fortsette å synge inne i oss. Det fører til at tilhørerne må hjelpe til med avspenningen. Utløsningen på det hele blir da enten at man setter i gang å klappe, eller man forsetter å synge videre på det som mangler. En går gjerne i lengre tid og nynner om og om igjen på den samme strofen.

Mye av dagens musikk er i opprør. Utøverne svinger og vugger i takt med rytmen. Disse rytmiske svingningene oppstår ved små endringer i fremføringens grunnmønster, rytmeforskyvninger, eller på annen bevisst måte. Vi kan kanskje si at det blir som en protest imot grunnrytmen.

Fruktene av den moderne musikken

Er det mulig å se noen frukter av disse nye musikkformene?

Den som er villig til å se sannheten i øynene, må vel innrømme at noe må være fundamentalt galt i vår tid. Tid-

ligere pekte vi på at musikken avslører våre holdninger. Kan det sies om vår tid? Hvordan er den rådende filosofi i dag? Nå heter det: «La oss feste og more oss så mye vi bare orker, for i morgen dør vi!» Derfor svinger og egger dagens musikk til dans og utskeielse, eller den appellerer til vold og ødeleggelse.

Hedenskap og avgudsdyrkelse

Denne «nye» musikken oppsto i hedenskapet og avgudsdyrkelsen. Gjennom grupper som The Rolling Stones og The Beatles begynte farsotten å bre seg. Med blanding av musikk fra stamme-religioner i Afrika, forlystelseskulturen fra Sørstatene i USA og indisk meditasjon (medlemmene av The Beatles) samt bruk av narkotika og et voldsomt opprør mot det etablerte samfunn og dets normer (kristendommen), kom denne bølgen til å forplante seg meget raskt. I dag er det nærmest umulig å komme til med kritikk av denne musikken. Den har omtrent enerett og monopol i skole, i samfunnet ellers, forretninger, arbeidsplasser, radio og TV, avisomtaler, ja langt inn i de kristnes kirker og forsamlinger.

Hva er det som skjer?

Jeg er ikke i tvil. Det nærmer seg slutten på denne tids husholdning. Satan raser og gjør et siste opprør. Snart kommer Jesus igjen.

Rockemusikk og satandyrkelse

Nå har vi fått flere grupper som står fram og bekjenner at de er satanister. Ikke alle vil vedkjenne seg at de er det! Black-metal og heavy-metal musikk

selges som aldri før. Men du skal være klar over at du flørter ikke lenge med Satan før det blir slutt på leken! Denne musikken er farlig. Den ødelegger sjelene, og høster inn for Satan, slik det sto på et CD-cover. «Destroys minds and reaps souls» (ødelegger sinn og høster inn sjeler) var advarselen på etiketten.

Men søtladne ballader av gruppen The Beatles og The Rolling Stones må vi da vel etter hvert kunne aksepteres, spør noen. Er du klar over hva de synger? To av de mest kjente slagerne heter: «Sympathi for the Devil» (Sympati med djevelen) og «Our Satanic Majesty» (Vår sataniske majestet).

En advarsel

Bibelen advarer oss mot å leke med djevelen, og den formaner oss til å leve og vandre i lyset. Mangeårig lærer ved Fjellhaug Bibel- og Misjonsskole i Oslo, Øivind Andersen sa da vi gikk der: «Jeg må si om meget av den musikk som man i dag vil ha og holder på å få inn i Guds rikes arbeid: Den er som en femtekolonne fra sjelefienden! Den undergraver i virkeligheten vårt arbeid. Den fører inn en ånd som ikke er av Gud, – for det er ånd i all musikk. Man kan ikke lovprise Herren med musikk som kommer fra hjerter som ikke kjenner ham, musikk som egentlig er beregnet på å tilfredsstille det sanselige, det erotiske, ja, rent ut det seksuelle. Det kan ganske enkelt ikke brukes til å fremme Guds rike.»

Under kristennavnet

Her må det også advares mot såkalte

kristne artister og grupper som vil trenge inn i Guds menighet med sin gift. Det betyr at vi må ta for oss hvordan musikken deres er oppbygd, hva de står for, hvilke holdninger de har, hvilket liv de lever, og hvilke tekster de skriver. Komende generasjoner må advares med konkrete eksempler på artister vi ikke ønsker de skal lytte til. Det vil kreve mye av oss, for da må vi vite hva vi snakker om. I tillegg må vi rekne med reaksjoner, for det er ikke godt for noen å innrømme at deres store idoler må vrakes.

Eksempelvis må det sies at Bjørn Eidsvåg er uegnet i kristen sammenheng. Da han var på turne i Nord-Norge for noen år siden kom han i klammeri med resepsjonsvakten på hotellet der han bodde. Det viste seg at årsaken var mangel på alkohol! En av platene hans bærer tittelen «På leit». Det er nettopp det som er saken. Han er åndelig blind. Og hvordan kan en blind lede en blind? De vil begge falle i grøften. En annen plate heter «Vertigo». Det skal sikkert være en kjekk variant av «omvendt», men han skjønner ikke selv at han har avslørt sitt ståsted, for «vertigo» betyr pervers, utenom det vanlige, stikk imot det normale. Det normale og det beste for et menneske er at det kjenner Jesus og vandrer på hans vei. Eidsvåg bekjenner altså at han går på en annen vei!

Skal de unge forstå hva vi mener må vi altså våge å konkretisere. Det er ikke populært, men det er høyst nødvendig å gjøre dette i kjærlighet til sannheten. I den senere tid har Oslo Gospel Choir blitt nærmest stuerent i kristne heimer. Deres musikk kan stå som eksempel på

hvor skoen trykker. Flere av deres ledere godtar homofili. Mange av medlemmene lever i synd utenom og før ekteskapet. Deres eggende rytmer kles i en ny drakt ved at det benyttes symfonikere, som også står med et bein i den klassiske musikktradisjon. Slik føres mange bak lyset.

Konklusjon

Det finnes i realiteten bare to musikk-syn. Du kan ikke innta et mellomstandpunkt. Enten mener du at all musikk er nøytral, og da må du i prinsippet godta alt. Eller du kan velge å tro at musikken bærer åndsmakter med seg, enten på godt eller ondt. Da må du være villig til kamp. Hvilken vei vil du gå?

Til hjelp på veien vil jeg gi deg noen gode råd:

- Les, hør og grunn på Guds Ord
- Gi akt på dine åndelige veiledere
- Fyll deg med det som er godt (gjelder også musikk)
- Be om visdom til å skjelne rett
- Se på fruktene

Jesus sier: «Vokt dere for de falske profeter! De kommer til dere i fåreham, men innvendig er de glupske ulver. På fruktene skal dere kjenne dem. Sanker en vel druer av tornebusker, eller fiken av tistler? Slik bærer hvert godt tre god frukt, men et dårlig tre bærer dårlig frukt.» (Matt 7:15-17) L&E

«Den som har mitt ord, la ham trofast tale mitt ord!»

Av Jon Espeland

Den profet som har en drøm, han får fortelle en drøm, men den som har mitt ord, la ham trofast tale mitt ord! Hva har halmen å gjøre med kornet? sier Herren. Er ikke mitt ord som en ild, sier Herren, lik en hammer som knuser berg?

Jer 23:28-29

Guds ord skapte i begynnelsen himmel og jord. Alt er utgått fra Gud ved hans ord. Ordet fra Guds munn er et skaperord som skaper hva det nevner. Når vi har med Guds ord å gjøre, har vi derfor med Gud selv å gjøre. Denne sannhet har kommet i miskreditt i vår tid. Vi har vært inne i en periode i norsk kristenliv hvor Guds ord stod høyt i kurs, ble verdsatt og påaktet og skapte liv og frelsesfryd i bygd og by.

Men i de senere tiår har vi kommet mer og mer bort fra Ordet. Det betyr ikke at vi forneker det, men det har ikke lenger den plass i kirke og kristenliv som det hadde før. Det har liksom blitt så alminnelig det med Guds ord, så lite spennende og ekstraordinært. Det er jo bare ord og litteratur, en kunnskap vi har hatt i årevis, noe vi kan og behersker, noe som ikke lenger har nyhetens interesse...

Så kommer drømmene og visjonene og banker på menighetens dør. De representerer noe nytt, noe spennende, noe som ikke står skrevet, som vi ikke har hørt før. De har nyhetens interesse, fanger oppmerksomhet og skaper engasjement. Og bølger av ny driv og nye måter å tenke og tale og handle på går ut fra visjonære ledere med vellykkede menigheter som fanger inn mennesker til sine møter i tallrike skarer. De bruker nye teknikker, mid-

ler og grep, men understreker igjen og igjen at de står fullt og fast på Ordets grunn. Og vi må innrømme at de lykkes med sine teknikker, de skaper livskraftige menigheter, har god økonomi, en dragende kraft på verden og skaper glade og inkluderende fellesskap med varme, omsorg og trivsel.

Men midt i sin suksess synes de å glemme, eller i alle fall ikke å ville legge øre til den advarsel som noen av oss kommer med. Det er ikke fordi vi ønsker å være negative eller kritiske. Men det er fordi vi i alt dette nye savner det vi lever av: Selve forkynnelsen av Guds ord! Utlegningen av Skriften er nemlig selve livet for den som er kommet til tro på Jesus. Forkynnelsen er mat for den frelste sjel. Ved forkynnelsen virker Guds ord på hjerte- og samvittighetsliv. Synderen blir avkledd, avslørt og dømt under lovens ild, «lik en hammer som knuser berg!» Og evangeliets ord om at «dine synder er deg forlatt!» (Luk 7:48) blir vederkvegende, livgivende og umistelige!

En kristen kan ganske enkelt ikke leve uten denne forkynnelse. Så enkelt er det med den saken!

Forkynnelsen av Guds ord har fulgt Guds folk og menighet fra begynnelsen av. Først forkynte Gud selv direkte til de første mennesker, så sendte han sine profeter, så talte han til oss gjennom Sønnen (Heb 1:1-2), så gjennom sine disipler og apostler og siden gjennom skarer av vitner som Ånden utrustet med nådegave til å forkynne Guds ord. I vårt land har vi gjennom flere generasjoner blitt used-

vanlig rikt velsignet med forkynnernådegaver som har høstet tusenvis av sjeler inn til den evige hvile i himlenes rike. Og i årevis har troende mennesker benket seg i kirke og bedehus under en forkynnelse som verden og det naturlige menneske har funnet underlig og uinteressant.

Så får alle disse som har drømmer og visjoner, fortelle om sine drømmer, det kan ingen nekte dem, «men den som har mitt ord, la ham trofast tale mitt ord!», sier Herren. Så sammenligner han drømmene og Ordet med halm og korn. «Hva har halmen å gjøre med kornet? sier Herren.»

Halmen skal brennes med en uslokkelig ild, (Luk 3.17) men kornet er spirekraftig, der det sås i hjertejorden skaper det liv, det vokser og gror like inn i evigheten, det bærer frukt og gir mat som varer

ved til evig liv. (Joh 6:27)

Derfor ville vi så gjerne oppmuntre alle Guds ords forkynnere og si «Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide. Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære.» (2Tim 4:2) Og særlig kunne det kanskje være på sin plass i dag å understreke med all tålmodighet, eller trofast tale mitt ord som vi leste det hos profeten Jeremia.

Måtte vi i denne tiden få eie all tålmodighet og trofast tale Guds ord! Det er så lett å miste motet, det er så lett å svartmale, klage og syte. Alt dette ligger til vår natur.

Men Herrens oppmuntring til Ordets forkynnere lyder slik: «Men den som har mitt ord, la ham trofast tale mitt ord!» L&E

Johan Arndts drøm

(Johan Arndt levde fra 1555-1621)

Det ble en tung og vanskelig tid for Arndt i Braunschweig. Dette skyldtes ikke bare forfølgelsene mot hans person. Byen Braunschweig var på denne tid utsatt for en grufull beleiring fra hertugens side. Under denne ble Arndt så mishandlet av en rå soldat mens han var ute i sykebesøk, at han selv ble syk og sengeliggende. En tid var feberen så høy at hans trofaste hustru fryktet det verste. Under dette sykeleiet hadde han en underlig drøm, som gjengis her, slik den er nedtegnet av dr. A. Wildenhahn.

«Jeg drømte,» begynte Arndt sin

fortelling, «at jeg var på en lang reise i et land som ennå var fullstendig udyrket. Jeg bar en stor vandringsstav og en pilgrimsdrakt og gikk hurtig og utrettelig opp de bratteste fjell. Da kom jeg til slutt inn på en vidstrakt fjellslette, som var omgitt av mektige trær rundt omkring. Jeg følte meg nå trett og satte meg i det bløte graset, hvis blomsterprakt overgikk all skjønnhet som mitt øye noen sinne hadde sett. Plutselig fikk jeg øye på et høyt kors foran meg, og på det hang Guds døende sønn. Øynene hadde han lukket, men fra siden hans rant fremdeles enkelte bloddråper. Da jeg i

smertelig andakt var likesom hensunket i dette syn, oppsto det en støy på begge sider. En stor flokk mennesker viste seg og dannet en ring om korset, og midt i kretsen reiste det seg en dommerstol, som en mann med et selsomt utseende steg opp på.

«Tal!» ropte han til mengden, «hvem er det som henger på korset der oppe?»

Og nå hørtes de forskjellige stemmer om hverandre. Men mannen på stolen vinket med hånden, påbød stillhet og befalte at hver enkelt skulle avgi sin stemme.

«Han er tømmermannens kjødelige sønn», sa nå den ene.

«Han er Marias naturlige barn», sa en annen.

«Han bedrar seg selv og holder seg for Guds sønn», sa en tredje.

«Ja, han er det som alle vi andre er», sa en fjerde.

«Han er inntatt av jødiske fordommer», sa den femte.

«Han fornedrer mennesket under dets verdighet», sa den sjette.

Nå trådte det fram mange unge kvinner, som var halvt kledd som menn. De rakte opp hendene og sa, den ene etter den andre:

«Han innskrenker kvinnens naturlige frihet.»

«Han gjør ekteskapet til et tvangsforbund.»

«Han utelukker kvinnen fra folkets råd.»

«Han gjør menneskeheten til kristelige tjenere.»

«Vil hans ord,» spurte mannen på stolen, «bestå i all evighet?»

«Aldri!» ropte mengden. «Menneske-

heten vil vel bære disse lenker en lang tid; men den frie kjærlighet vil gjøre den fri fra troens trykk!»

Nå oppsto en stillhet, og alle så opp til korset.

Da smilte Herren mildt, men med dyp smerte. Så bøyde han sitt hode og døde.

Da folkemengden så det, fôr en mektig skrekk gjennom dem, og før de virkelig kunne fatte hva som skjedde, var alle jaget bort likesom av en stormvind, og ingen kunne sees på noen kant. Den døende Frelsers smil hadde fordrevet korsets fiender.

Men domstolen var blitt stående, og en engel steg opp på den og bredde ut vingene sine. De vokste, som vingene på den nyfødte sommerfugl, og bredde seg snart så vidt ut at de dekte hele jorden og nådde helt til himmelen. De lot det bare være plass til korset. Og over dette strålte et gyllent lys, hvis glans ikke har sin like på jorden. Og engelen rakte opp sin høyre hånd og sa:

«Se det Guds Lam som bærer all verdens synder! Han vil komme for å dømme de levende og de døde!»

Derpå hørte jeg en himmelsk sang, likesom av tusen og atter tusen stemmer. De sang Johannes' ord: «Verdens riker er blitt vår Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i all evighet!»

Og da det nå lød et mektig amen gjennom det uendelige himmelrommet, så jorden skalv, sank jeg ned på kne og sang med i de himmelske hærskarers store halleluja!

Da våknet jeg.»

*Fra «Den Sanne Kristendom».
Lutherstiftelsen 1974, side 8-9.*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Nyttårsleir 29. desember 2003 – 1. januar 2004 på Bibelskolen på Fossnes

Mandag 29. desember

kl 1500 Innkvartering
kl 1600 Enkelt måltid
kl 1800 Julefest i Andebu menighets-
hus – bevertning

Tirsdag 30. desember

kl 1000 Bibeltime v/Gunner Jenssen
kl 1130 Bibeltime v/Lars Fosssdal
kl 1600 Møte v/Reidar Linkjendal
kl 1900 Kveldsmøte m/offer til
misjonen v/Gunnar Nilsson

Nyttårsaften 31. desember

kl 1000 Bibeltime v/Lars Fosssdal
kl 1130 Bibeltime v/Lars Fosssdal
kl 1500 Bibeltime v/Gunnar Nilsson
kl 1830 Nyttårsmiddag
kl 2100 (ca) Nyttårsmøte m/offer til bibel-
skolen v/Gunner Jenssen

Nyttårsdag 1. januar

kl 1100 Høytidsmøte m/offer til mi-
sjonen v/Gunnar Nilsson
kl 1230 Middag / Avslutning på
nyttårsleiren

Opplysninger og påmelding (innen 20/12) til **Martin Fjære**,
tlf. 33 36 17 76 – mob. 92 06 27 84

Unge og eldre er velkommen til samling om Guds ord!

Informasjon fra Bibelskolen på Fossnes

Vi nærmer oss allerede slutten på høstsemesteret. Det har vært et fint semester, med aktive og lyttende elever, og vi har merket at Ordet er levende og virkekraftig og trenger igjennom.

Av særlige ting denne høsten vil vi nevne bibelkurset i begynnelsen av november. Deltakelsen var god og mange uttrykte glede over at de fikk være med på denne samlingen. Jeg vil gjerne gjøre en av talernes ord til mine: "Denne uken har vært som å stå på hellig grunn."

I disse dager planlegges vårsemesteret, hvor vi vil ha flere kortere seminarer og bibelhelger.

Planen ser slik ut (med forbehold om endringer):

- 17.januar: Israelsseminar med besøk fra Norsk Israels senter
- 6.-8.februar: Bibelhelg med Immanuel Fuglsang og Sigbjørn Agnalt.
- 13. mars: Livsrettsseminar med lege Inger Lund Thorsen
- 23.-25.april: Bibelhelg med Guttorm Raen og Ingar Gangås.

Vi ønsker alle som har anledning hjertelig velkommen til samlingene! Deltakere som har lang vei ønsker vi også hjertelig velkommen til å bo og spise på skolen, til en rimelig penge (kr 200,- pr. døgn).

Vi ønsker også velkommen til å besøke bibelskolen og følge den ordinære undervisningen når som helst. Det er trivelig både for elever og personale med besøk utenfra.

Per Bergene Holm, rektor